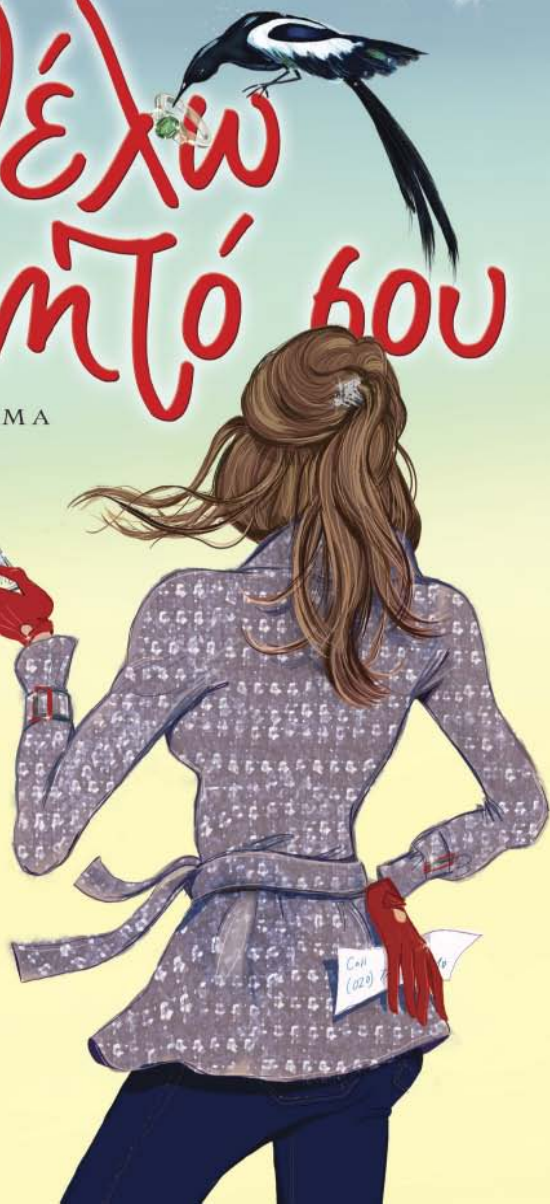


ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Θέλω Το κινητό μου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ένα ντριν και
είναι δικός σου!



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: I'VE GOT YOUR NUMBER
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θέλω το κινητό σου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lucy Truman
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Claire Ward/TW
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sophie Kinsella, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-651-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

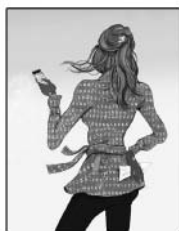
Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Θέλω
το κινητό σου



Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου



Στον Πέξ

1

Σε μια σειρά. Πρέπει να βάλω τα πράγματα σε μια σειρά. Δεν πρόκειται για σεισμό ούτε για κάποιο τρελαμένο άτομο που οπλοφορεί ούτε για πυρηνικό ολοκαύτωμα, σωστά; Στην κλίμακα των καταστροφών, δεν πρόκειται για το τέλος του κόσμου. Δεν πρόκειται για το τέλος του κόσμου. Φαντάζομαι πως μια μέρα θα θυμάμαι αυτή τη στιγμή και θα γελάω και θα λέω, «Χα, χα, τι ανόητη που ήμουν που ανησυχούσα...»

Σταμάτα, Πόπι. Μην προσπαθείς καν. Δε γελάω – για την ακρίβεια νιώθω ναυτία. Τριγυρίζω στα τυφλά μέσα στην αίθουσα χορού του ξενοδοχείου, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, κοιτάζοντας χωρίς αποτέλεσμα την μπλε μοκέτα με τα σχέδια, ψάχνοντας πίσω από τις καρέκλες με το χρυσό λούστρο, κάτω από πεταμένες χαρτοπετσέτες, σε μέρη που δεν υπάρχει καμία περίπτωση να βρίσκεται.

Το έχασα. Το μόνο πράγμα στον κόσμο που δεν έπρεπε να χάσω. Το δαχτυλίδι των αρραβώνων μου.

Το να ισχυριστώ ότι αυτό το δαχτυλίδι είναι ξεχωριστό αποτελεί υποβάθμιση της πραγματικότητας. Ανήκει στην οικογένεια του Μάγκνους εδώ και τρεις γενιές. Είναι ένα εκπληκτικό σμαράγδι με δύο διαμάντια και ο Μάγκνους χρειάστηκε να το

βγάλει από μια ειδική τραπεζική θυρίδα προτού μου κάνει πρόταση γάμου. Το φορούσα με ασφάλεια καθημερινά για τρεις ολόκληρους μήνες, ακουμπώντας το ευλαβικά σ' ένα ειδικό πορσελάνινο δισκάκι τη νύχτα, ψηλαφώντας το κάθε τριάντα δευτερόλεπτα για να βεβαιωθώ ότι είναι ακόμα στο δάχτυλό μου... και τώρα, ακριβώς την ημέρα που οι γονείς του επιστρέφουν από τις Ηνωμένες Πολιτείες, το έχασα. Ακριβώς, αυτή την ημέρα.

Οι καθηγητές Άντονι Τάβις και Ουάντα Μπρουκ-Τάβις επιστρέφουν αεροπορικώς τούτη ακριβώς τη στιγμή από την εξάμηνη εκπαιδευτική τους άδεια στο Σικάγο. Τους φαντάζομαι τώρα να τρώνε φιστίκια ψημένα με μέλι και να διαβάζουν φοιτητικές εργασίες ο καθένας στο Kindle του. Ειλικρινά, δεν ξέρω ποιος από τους δύο με τρομάζει περισσότερο.

Εκείνος. Μιλάει τόσο σαρκαστικά.

Όχι, εκείνη. Με τα κατσαρά μαλλιά της που πετάνε και τις συνεχείς ερωτήσεις της σχετικά με τις απόψεις σου για το φεμινισμό.

Εντάξει, είναι και οι δύο πολύ τρομακτικοί. Και το αεροπλάνο τους θα προσγειωθεί σε μία ώρα περίπου και, φυσικά, θα θελήσουν να δουν το δαχτυλίδι...

Όχι. Μην ιδρώνεις, Πόπι. Σκέψου θετικά. Πρέπει να δω το όλο θέμα από διαφορετική οπτική γωνία. Ας πούμε... τι θα έκανε ο Πουαρό; Ο Πουαρό δε θα πηγαινοερχόταν πανικόβλητος. Θα παρέμενε ήρεμος και θα χρησιμοποιούσε τη φαιά ουσία του και θα θυμόταν κάποια πολύ μικρή, ζωτικής σημασίας λεπτομέρεια, η οποία θα αποτελούσε το κλειδί για όλα.

Κλείνω σφιχτά τα μάτια μου. Φαιά ουσία. Έλα. Κάνε ό,τι καλύτερο μπορείς.

Το θέμα είναι ότι δεν είμαι σίγουρη πως ο Πουαρό είχε πει τρία ποτήρια ροζ σαμπάνια και ένα μοχίτο προτού λύσει το φόνο στο Οριάν Εξπρές.

«Δεσποίνις;» Μια γκριζομάλλα καθαρίστρια προσπαθεί να

με προσπεράσει με μια σκούπα Hoover και μου πιάνεται η αναπνοή από τον τρόμο. Σκουπίζουν ήδη την αίθουσα χορού; Κι αν το ρουφήξει η σκούπα;

«Με συγχωρείτε». Πιάνω τον ντυμένο με μπλε συνθετικό ύφασμα ώμο της. «Θα μπορούσατε να μου δώσετε πέντε λεπτά ακόμα πριν αρχίσετε να σκουπίζετε;»

«Ακόμα ψάχνετε το δαχτυλίδι σας;» Κουνάει αβέβαια το κεφάλι της, έπειτα το πρόσωπό της φωτίζεται. «Είμαι σίγουρη ότι θα το βρείτε στο σπíti σας. Το πιθανότερο είναι ότι βρισκόταν εκεί όλη αυτή την ώρα!»

«Ίσως». Πιέζω τον εαυτό μου να γνέψει ευγενικά, αν και μου έρχεται να ουρλιάξω, «Δεν είμαι τόσο ηλίθια!»

Στην άλλη άκρη της αίθουσας βλέπω μιαν άλλη καθαρίστρια να αδειάζει ψίχουλα από κεκάκια και τσαλακωμένες χαρτοπετσέτες σε μια μαύρη πλαστική σακούλα σκουπιδιών. Δεν προσέχει καθόλου. Δεν άκουγε τι της έλεγα;

«Με συγχωρείτε!» Η φωνή μου ακούγεται τσιριχτή καθώς τρέχω δίπλα της. «Κοιτάτε για το δαχτυλίδι μου, σωστά;»

«Δεν το έχω δει ακόμα, γλυκιά μου». Η γυναίκα συνεχίζει να ρίχνει σκουπίδια από το τραπέζι στη σακούλα σκουπιδιών χωρίς να τους ρίξει δεύτερη ματιά.

«Με προσοχή, σας παρακαλώ». Πιάνω τις χαρτοπετσέτες και τις βγάζω έξω, πιέζοντας καθεμία προσεκτικά μήπως νιώσω κάτι σκληρό, αδιαφορώντας για το γλάσο βουτυρόκρεμας που πασαλείβει τα χέρια μου.

«Καλή μου, προσπαθώ να καθαρίσω». Η καθαρίστρια αρπάζει τις χαρτοπετσέτες από τα χέρια μου. «Κοίτα τι ακαταστασία προκάλεσες!»

«Το ξέρω, το ξέρω. Συγγνώμη». Μαζεύω τις θήκες από τα κεκάκια που έριξα στο πάτωμα. «Αλλά, δεν καταλαβαίνετε. Αν δε βρω αυτό το δαχτυλίδι, την έχω βαμμένη».

Θέλω να αρπάξω τη σακούλα σκουπιδιών και να κάνω εγκληματολογικό έλεγχο στο περιεχόμενο με την ειδική λαβίδα. Θέλω

να βάλω πλαστική ταινία σ' όλο το δωμάτιο και να το σφραγίσω σαν τόπο εγκλήματος. Εδώ πρέπει να βρίσκεται, εδώ *πρέπει*.

Εκτός αν το έχει ακόμα κάποια άλλη. Αυτή είναι η μόνη άλλη πιθανότητα που εξετάζω. Μία από τις φίλες μου το φοράει και απλώς δεν το έχει προσέξει. Ίσως γλίστρησε μέσα σε μια τσάντα... ενδεχομένως να έπεσε μέσα σε μια τσέπη... να έχει μπλεχτεί στις κλωστές μιας μπλούζας... οι πιθανές εξηγήσεις μες στο μυαλό μου είναι όλο και πιο παράλογες, αλλά δεν μπορώ να μην τις σκέφτομαι.

«Κοιτάξατε στις τουαλέτες;» Η γυναίκα παρεκκλίνει λίγο από την πορεία της για να με προσπεράσει.

Φυσικά και κοίταξα στις τουαλέτες. Έλεγχα κάθε θαλαμίσκο πεσμένη στα τέσσερα. Και, κατόπιν, όλους τους νιπτήρες. Δύο φορές. Και κατόπιν προσπάθησα να πείσω τον υπεύθυνο να κλείσει τις τουαλέτες και να γίνει έρευνα σ' όλους τους σωλήνες των νιπτήρων, αλλά εκείνος αρνήθηκε. Είπε ότι τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά αν γνώριζα με βεβαιότητα ότι το δαχτυλίδι είχε χαθεί εκεί μέσα και ότι ήταν σίγουρος πως η αστυνομία θα συμφωνούσε μαζί του και μήπως θα μπορούσα να απομακρυνθώ από το γκισέ επειδή περίμεναν και άλλα άτομα;

Η αστυνομία. Μπα! Πίστευα πως θα κατέφθαναν με τις σειρήνες να ουρλιάζουν στα περιπολικά τους μόλις θα τους καλούσα, όχι πως θα μου έλεγαν απλώς να πάω στο αστυνομικό τμήμα και να υποβάλω μian αίτηση. Δεν έχω χρόνο να υποβάλω αίτηση! Πρέπει να βρω το δαχτυλίδι μου!

Επιστρέφω βιαστικά στο στρογγυλό τραπέζι όπου καθόμουν, το απογέυμα και σέρνομαι από κάτω, ψηλαφώντας για ακόμα μία φορά τη μοκέτα. Πώς άφησα να συμβεί κάτι τέτοιο; Πώς υπήρξα τόσο *ηλίθια*;

Ήταν ιδέα της Νατάσας, της παλιάς μου συμμαθήτριάς από το σχολείο, να πάρουμε εισιτήρια για το «Τσάι με Σαμπάνια Μαρί Κιουρί». Δεν μπορούσε να έρθει στο επίσημο Σαββατοκύριακο σπα για κορίτσια προς τιμήν μου, συνεπώς αυτό ήταν ένα

είδος υποκατάστατου. Ήμασταν οκτώ στο τραπέζι και πίναμε χαρωπά σαμπάνια τρώγοντας κεκάκια και λίγο πριν αρχίσει η λαχειοφόρος αγορά κάποια είπε, «Έλα, Πόπι, ας δοκιμάσουμε το δαχτυλίδι σου».

Δεν μπορώ καν να θυμηθώ ποια ήταν. Η Αναλίζ, ίσως; Με την Αναλίζ ήμασταν στο πανεπιστήμιο μαζί και τώρα εργαζόμαστε στο First Fit Physio μαζί με τη Ρούμπι, η οποία ήταν επίσης μαζί μας στο μάθημα φυσικοθεραπείας. Και η Ρούμπι ήταν στο τσάι, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι δοκίμασε το δαχτυλίδι. Ή μήπως το δοκίμασε;

Δεν το πιστεύω πόσο άχρηστη είμαι. Πώς μπορώ να κάνω ανάλυση τύπου Πουαρό, αν δεν μπορώ να θυμηθώ τα βασικά; Η αλήθεια είναι ότι όλες έμοιαζε να δοκιμάζουν το δαχτυλίδι: η Νατάσα και η Κλερ και η Έμιλι (παλιές φίλες από το σχολείο στο Τόντον) και η Λουσίντα (η διοργανώτρια του γάμου μου, η οποία έγινε κατά κάποιον τρόπο φίλη μου) και η βοηθός της, η Κλέμενσι, και η Ρούμπι και η Αναλίζ (όχι απλώς συμφοιτήτριες και συνάδελφοι, αλλά οι δύο καλύτερές μου φίλες. Θα είναι παράνυφοι στο γάμο μου, επίσης).

Το παραδέχομαι. Απολάμβανα όλο αυτόν το θαυμασμό. Ακόμα μου είναι αδύνατο να πιστέψω ότι κάτι τόσο πολυτελές και όμορφο ανήκει σ' εμένα. Η αλήθεια είναι ότι ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω *τίποτε* απ' όσα συνέβησαν. Αρραβωνιάστηκα! Εγώ, η Πόπι Ουάιατ. Μ' έναν ψηλό, όμορφο λέκτορα πανεπιστημίου, ο οποίος έχει γράψει ένα βιβλίο και έχει εμφανιστεί και στην τηλεόραση. Μόλις έξι μήνες πριν η ερωτική μου ζωή ήταν μια καταστροφή. Τίποτε σπουδαίο δεν είχε συμβεί τον τελευταίο χρόνο και διστακτικά είχα αποφασίσει να δώσω μια δεύτερη ευκαιρία στον τύπο με την άσχημη αναπνοή από το match.com... και τώρα δε μένουν παρά μόλις δέκα ημέρες για το γάμο μου! Ξυπνάω κάθε πρωί και κοιτάζω την απαλή πλάτη του Μάγκνους με τις φακίδες καθώς εκείνος κοιμάται και σκέφτομαι, «Ο αρραβωνιαστικός μου, δόκτωρ Μάγκνους Τάβις, μέλος του Κινγκς

Κόλετζ του Λονδίνου»¹. Νιώθω φευγαλέα ένα αίσθημα δυσπιστίας. Και μετά γυρίζω απ' την άλλη και κοιτάζω το δαχτυλίδι που λάμπει φανερώνοντας την αξία του και νιώθω πάλι φευγαλέα ένα αίσθημα δυσπιστίας.

Τι θα πει ο Μάγκνους;

Το στομάχι μου συσπάται και καταπίνω με δυσκολία. Όχι. Μην το σκέφτεσαι αυτό. Έλα, φαιά ουσία. Βρες τη λύση.

Θυμάμαι ότι η Κλερ φορούσε το δαχτυλίδι για πολλή ώρα. Στην πραγματικότητα, δεν ήθελε να το βγάλει. Έπειτα, η Νατάσα άρχισε να το τραβάει λέγοντας, «Η σειρά μου, η σειρά μου!» Και θυμάμαι που την προειδοποίησα, «Απαλά!»

Θέλω να πω, δε φέρθηκα *ανεύθυνα*. Παρακολουθούσα προσεκτικά το δαχτυλίδι καθώς έκανε το γύρο του τραπέζιου.

Αλλά κάποια στιγμή η προσοχή μου αποσπάστηκε, επειδή ξεκίνησε η λαχειοφόρος και τα δώρα ήταν φανταστικά. Μία εβδομάδα σε βίλα στην Ιταλία και ένα κούρεμα σε σουπερ κομμωτήριο και κουπόνι για τα Harvey Nichols... Η αίθουσα χορού βούιζε από τον κόσμο που κοίταζε τους λαχνούς του και από τους αριθμούς που αναγγέλλονταν από τη σκηνή και τις γυναίκες που χοροπηδούσαν φωνάζοντας, «Εγώ!»

Και *αυτή* ήταν η στιγμή που έκανα το λάθος. Αυτή είναι η στιγμή που σου καίει τα σωθικά και αναρωτιέσαι, «Και αν...» Αν μπορούσα να επιστρέψω πίσω στο χρόνο, αυτή είναι η στιγμή

1. Η ειδικότητά του είναι ο Πολιτιστικός Συμβολισμός. Διάβασα στα γρήγορα το βιβλίο του *Η Φιλοσοφία του Συμβολισμού*, μετά το δεύτερο ραντεβού μας και έπειτα προσπάθησα να υποκριθώ ότι το είχα διαβάσει πριν από καιρό, κατά τύχη, για αναψυχή. Πράγμα που, για να είμαστε δίκαιοι, δεν πίστεψε ούτε για μια στιγμή. Τέλος πάντων, το θέμα είναι ότι το διάβασα. Και εκείνο που με εντυπωσίασε ήταν ότι υπήρχαν τόσο πολλές υποσημειώσεις. Πολύ μου άρεσαν. Δεν είναι βολικές; Απλώς, τις χώνει κανείς εκεί που θέλει και αμέσως φαίνεται πανέξυπνος. Ο Μάγκνους λέει ότι οι υποσημειώσεις είναι για πράγματα που δεν αποτελούν το βασικό σου θέμα, αλλά ωστόσο έχουν κάποιο ενδιαφέρον.

που θα πήγαινα στον εαυτό μου και θα του έλεγα αυστηρά, «Πόπι, οι προτεραιότητές σου».

Αλλά δεν το συνειδητοποιεί κανείς, σωστά; Έρχεται η στιγμή που κάνει κάποιος ένα τρομακτικό λάθος και μετά αυτή η συγκεκριμένη στιγμή περνάει και η ευκαιρία να κάνει κάποιος κάτι γι' αυτό έχει πια χαθεί.

Αυτό που συνέβη, λοιπόν, ήταν ότι η Κλερ κέρδισε στη λαχειοφόρο εισιτήρια για το Ουίμπλεντον. Την αγαπώ πολύ την Κλερ, αλλά πάντοτε ήταν λίγο νωθρή. Δε σηκώθηκε όρθια να φωνάξει, «Εγώ! Γιούπι!» με όλη της τη δύναμη, απλώς σήκωσε λιγάκι το χέρι της. Ακόμα κι εμείς που καθόμασταν στο ίδιο τραπέζι μαζί της δεν καταλάβαμε ότι είχε κερδίσει.

Τη στιγμή που συνειδητοποιούσα ότι η Κλερ κρατούσε στον αέρα ένα λαχνό, ο παρουσιαστής στη σκηνή είπε, «Νομίζω ότι θα τραβήξουμε άλλον αριθμό, αφού δεν υπάρχει νικήτρια...»

«Φώναξε!» σκούντηξα την Κλερ και κούνησα έντονα το χέρι μου. «Εδώ! Η νικήτρια είναι εδώ!»

«Και ο νέος αριθμός είναι... 4-4-0-3».

Δεν το πίστευα όταν ένα κορίτσι με σκούρα καστανά μαλλιά στην άλλη άκρη της αίθουσας άρχισε να ξεφωνίζει και να κραδάνει ένα λαχνό.

«Δεν κέρδισε εκείνη!» αναφώνησα αγανακτισμένα. «Εσύ κέρδισες».

«Δεν έχει σημασία». Η Κλερ ζάρωσε πάλι στη θέση της.

«Φυσικά και έχει σημασία!» φώναξα προτού καταφέρω να συγκρατήσω τον εαυτό μου και όλες στο τραπέζι άρχισαν να γελάνε ξέφρενα.

«Εμπρός, Πόπι!» φώναξε η Νατάσα. «Εμπρός, Λευκή Ιππότισσα! Τακτοποίησέ το!»

«Εμπρός, Ιπποτούλα!»

Αυτό είναι ένα παλιό αστείο. Επειδή συνέβη ένα περιστατικό μία φορά στο σχολείο, όπου ξεκίνησα συλλογή υπογραφών για να σωθούν τα ινδικά χοιρίδια, όλες άρχισαν να με αποκα-

λούν Λευκή Ιππότισσα. Ἡ Ιπποτούλα, εν συντομία. Το υποτιθέμενο σύνθημά μου είναι «Φυσικά και έχει σημασία!»²

Τέλος πάντων. Αρκεί να πω ότι μέσα σε δύο δευτερόλεπτα βρισκόμουν στη σκηνή με το κορίτσι με τα σκούρα καστανά μαλλιά, προβάλλοντας επιχειρήματα στον παρουσιαστή όσον αφορά το ότι ο λαχνός της φίλης μου ήταν πιο έγκυρος από του άλλου κοριτσιού.

Τώρα ξέρω ότι δεν έπρεπε να είχα φύγει καθόλου από το τραπέζι. Δεν έπρεπε να είχα αφήσει καθόλου το δαχτυλίδι, ούτε για ένα δευτερόλεπτο. Αντιλαμβάνομαι πόσο μεγάλη βλακεία ήταν αυτό. Αλλά δικαιολογούμαι, επειδή δεν ήξερα ότι επρόκειτο να χτυπήσει ο συναγερμός πυρκαγιάς, σωστά;

Ήταν τόσο σουρεαλιστικό. Τη μία στιγμή όλοι βρίσκονταν καθισμένοι απολαμβάνοντας ένα ωραίο τσάι με σαμπάνια. Την επόμενη στιγμή μια σειρήνα έσκιζε τον αέρα και δημιουργήθηκε πανδαιμόνιο καθώς όλοι σηκώθηκαν όρθιοι και άρχισαν να κατευθύνονται προς τις εξόδους. Μπορούσα να δω την Αναλίζ, τη Ρούμπι και όλες τις άλλες να αρπάζουν τις τσάντες τους και να προχωρούν προς το πίσω μέρος. Ένας άντρας με κοστούμι ανέβηκε στη σκηνή και άρχισε να οδηγεί εμένα, το κορίτσι με τα σκούρα καστανά μαλλιά και τον παρουσιαστή προς μια πλαϊνή πόρτα χωρίς να μας αφήνει να πάμε προς την αντίθετη κατεύθυνση. «Η ασφάλειά σας είναι προτεραιότητά μας», έλεγε συνεχώς.³

Ακόμα και τότε δεν είχα *ανησυχήσει*. Δεν πίστευα ότι το δαχτυλίδι θα είχε *χαθεί*. Υπέθεσα πως μία από τις φίλες μου θα το είχε φυλάξει και πως θα τις συναντούσα όλες έξω και θα μου το έδιναν.

2. Πράγμα το οποίο στην πραγματικότητα δε λέω ποτέ. Όπως ακριβώς ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ δεν είπε ποτέ «Παίξ' το πάλι, Σαμ». Πρόκειται για αστικό μύθο.

3. Φυσικά, το ξενοδοχείο δεν είχε πιάσει φωτιά. Το σύστημα είχε βραχυκυκλώσει. Αυτό το ανακάλυψα μετά, όχι ότι με παρηγόρησε κιόλας.

Έξω, φυσικά, γινόταν χαμός. Στο ξενοδοχείο φιλοξενούνταν εκτός από το τσάι μας και κάποιο μεγάλο συνέδριο για επιχειρήσεις και όλοι οι αντιπρόσωποι πετάγονταν από διαφορετικές πόρτες στο δρόμο, ενώ το προσωπικό του ξενοδοχείου προσπαθούσε να κάνει ανακοινώσεις με τηλεβόες και τα αυτοκίνητα κόρναραν και έκανα πολλή ώρα να βρω τη Νατάσα και την Κλερ μέσα στον κόσμο.

«Έχετε το δαχτυλίδι μου;» ρώτησα αμέσως, προσπαθώντας να μην ακουστεί σαν κατηγορία. «Ποια το έχει;»

Και οι δύο με κοίταξαν σαστισμένες.

«Δεν ξέρω», σήκωσε τους ώμους η Νατάσα. «Δεν το είχε η Αναλίζ;»

Τότε, λοιπόν, χώθηκα πάλι μέσα στο πλήθος για να βρω την Αναλίζ, αλλά εκείνη δεν το είχε, νόμιζε πως το είχε η Κλερ. Και η Κλερ νόμιζε πως το είχε η Κλέμενσι. Και η Κλέμενσι νόμιζε πως μπορεί να το είχε η Ρούμπι, αλλά εκείνη δεν είχε ήδη φύγει;

Το θέμα με τον πανικό είναι ότι σε καταλαμβάνει σιγά σιγά. Τη μια στιγμή είσαι ακόμα ήρεμη, λες στον εαυτό σου, «Μη γίνεσαι γελοία. Φυσικά δεν μπορεί να χαθεί». Την επόμενη στιγμή, οι διοργανωτές τού «Τσάι με σαμπάνια Μαρί Κιουρί» ανακοινώνουν ότι η εκδήλωση θα ολοκληρωθεί νωρίς λόγω απρόβλεπτων καταστάσεων και μοιράζουν σακούλες με δώρα. Και όλες οι φίλες σου έχουν εξαφανιστεί, για να πάρουν το μετρό. Και το δάχτυλό σου εξακολουθεί να είναι γυμνό. Και μια φωνή στο κεφάλι σου τσιριρίζει, «Θεέ μου! Το ήξερα ότι θα συμβεί αυτό! Κανείς δεν έπρεπε να μου είχε εμπιστευτεί ποτέ ένα δαχτυλίδι αντίκα! Μεγάλο λάθος! Μεγάλο λάθος!»

Και έτσι βρίσκεσαι κάτω από ένα τραπέζι μία ώρα αργότερα, ψάχνοντας ψηλαφητά τη ρυπαρή μοκέτα του ξενοδοχείου και παρακαλώντας απελπισμένα για ένα θαύμα. Παρόλο που ο πατέρας του αρραβωνιαστικού σου έχει γράψει ολόκληρο βιβλίο με μεγάλη εκδοτική επιτυχία σχετικά με το ότι δε γίνονται θαύματα και ότι πρόκειται για δεισιδαιμονία και ότι ακόμα και

η αναφώνηση «Θεέ μου» αποτελεί σημάδι αδύναμου μυαλού.⁴

Ξαφνικά, συνειδητοποιώ ότι το τηλέφωνό μου αναβοσβήνει και το αρπάζω με τρεμάμενα δάχτυλα. Έχουν έρθει τρία μηνύματα και τα διαβάζω γρήγορα γεμάτη ελπίδα.

Το βρήκες; Αναλίζ xx

Λυπάμαι, γλυκιά μου, δεν το είδα.

Μην ανησυχείς, δε θα πω κουβέντα στον Μάγκνους. Ν xxx
Γεια σου, Ποπς! Θεέ μου, τι απαίσιο να χάσεις το δαχτυλίδι σου! Όμως νομίζω ότι το είδα... (εισερχόμενο κείμενο)

Κοιτάζω το τηλέφωνό μου ενθουσιασμένη. Η Κλερ νομίζει ότι το είδε; Πού;

Βγαίνω από κάτω από το τραπέζι και κουνάω γύρω γύρω το τηλέφωνό μου, αλλά το υπόλοιπο κείμενο αρνείται σταθερά να εμφανιστεί. Το σήμα εδώ είναι χάλια. Πώς μπορεί αυτό να λέγεται ξενοδοχείο πέντε αστέρων; Θα χρειαστεί να βγω έξω.

«Να σας πω...» Πλησιάζω την γκριζομάλλα καθαρίστρια, μιλώντας δυναπότερα από το θόρυβο της Hoover. «Πετάγομαι έξω για να δω ένα μήνυμα. Αν, όμως, βρείτε το δαχτυλίδι καλέστε με, σας έχω δώσει τον αριθμό του κινητού μου, θα είμαι έξω στο δρόμο...»

«Εντάξει, καλή μου», λέει η καθαρίστρια υπομονετικά.

Διασχίζω γρήγορα το λόμπι, αποφεύγοντας ομάδες από αντιπροσώπους του συνεδρίου και επιβραδύνοντας λιγάκι καθώς περνώ από τη ρεσεψιόν.

4. Έλεγε ποτέ ο Πουαρό «Θεέ μου»; Στοιχηματίζω πως ναι. Ή «Sacre-bleu!», που σημαίνει το ίδιο πράγμα. Και αυτό δεν αποδεικνύει ότι είναι λάθος η θεωρία του Άντονι, μια και η φαιά ουσία του Πουαρό είναι σαφώς ισχυρότερη από οποιουδήποτε άλλου; Μπορεί να το αναφέρω αυτό στον Άντονι μια μέρα. Όταν θα νιώθω γενναία. Πράγμα που προφανώς, αν έχω χάσει το δαχτυλίδι, δε θα γίνει ποτέ.

«Κανένα νέο από...»

«Δε μας έφεραν τίποτε, κυρία».

Ο αέρας έξω είναι ήπιος, με μια υποψία καλοκαιριού, παρόλο που ακόμα είναι μέσα Απριλίου. Ελπίζω πως ο καιρός θα εξακολουθήσει να είναι έτσι σε δέκα ημέρες, επειδή το νυφικό μου έχει ανοιχτή πλάτη και ευελπιστώ πως θα κάνει ωραία ημέρα.

Τα σκαλιά μπροστά στο ξενοδοχείο είναι φαρδιά και ρηγά και τα ανεβοκατεβαίνω κουνώντας μπρος-πίσω το τηλέφωνό μου, προσπαθώντας να βρω σήμα, αλλά χωρίς επιτυχία. Τελικά, κατευθύνομαι στο πεζοδρόμιο, στριφογυρίζοντας πιο έντονα με το τηλέφωνο στο χέρι, κρατώντας το πάνω από το κεφάλι μου, κατόπιν ακουμπώντας σ' έναν τοίχο του ήσυχου δρόμου στο Νάιτσμπριτζ με το τηλέφωνο στα τεντωμένα μου ακροδάχτυλα.

Έλα, τηλέφωνο, το καλοπιάνω νοερά. Μπορείς να το κάνεις. Κάν' το για την Πόπι. Λάβε το μήνυμα. Κάπου θα υπάρχει σήμα... μπορείς να το κάνεις...

«Αααααα!» Ακούω τη γεμάτη σοκ κραυγή μου προτού καλά καλά καταλάβω τι έχει συμβεί. Νιώθω έναν έντονο πόνο στον ώμο μου. Νιώθω τα δάχτυλά μου να έχουν γρατζουνιστεί. Ένας τύπος σε ποδήλατο κάνει πετάλ γρήγορα προς το τέλος του δρόμου. Προλαβαίνω να προσέξω μόνο μια παλιά γκρι ζακέτα φόρμας με κουκούλα και ένα στενό μαύρο τζιν προτού το ποδήλατο στρίψει στη γωνία.

Το χέρι μου είναι άδειο. Τι στο καλό...

Κοιτάζω την παλάμη μου και δεν πιστεύω στα μάτια μου. Χάθηκε. Αυτός ο τύπος έκλεψε το κινητό μου. Ο παλιάνθρωπος μου το έκλεψε.

Το τηλέφωνό μου είναι η ζωή μου. Δεν μπορώ να υπάρξω χωρίς αυτό. Είναι σαν ένα ζωτικό όργανο.

«Είστε καλά, κυρία;» Ο πορτιέρης κατεβαίνει βιαστικά τα σκαλιά. «Συνέβη κάτι; Σας χτύπησαν;»

«Με... με λήστεψαν», καταφέρνω με κάποιον τρόπο να τραυλίσω. «Βούτηξαν το τηλέφωνό μου».

Ο πορτιέρης πλαταγίζει τη γλώσσα του με συμπάθεια. «Τους απατεώνες. Πρέπει να προσέχετε πολύ σε μια περιοχή σαν κι αυτή...»

Δεν τον ακούω. Αρχίζω να τρέμω ολόκληρη. Πρώτη μου φορά νιώθω να έχω χάσει τόσα πράγματα και να βρίσκομαι στα πρόθυρα πανικού. Τι θα κάνω χωρίς το τηλέφωνό μου; Πώς θα λειτουργήσω; Τα χέρια μου εξακολουθούν να αναζητούν μηχανικά το τηλέφωνο στη συνηθισμένη του θέση στην τσέπη μου. Κάθε ίνα του κορμιού μου θέλει να στείλει μήνυμα σε κάποιον, «Θεέ μου, έχασα το τηλέφωνό μου!» αλλά πώς μπορώ να το κάνω αυτό χωρίς το αναθεματισμένο το τηλέφωνο;

Το τηλέφωνό μου είναι οι άνθρωποί μου. Είναι οι φίλοι μου. Είναι η οικογένειά μου. Είναι η δουλειά μου. Είναι ο κόσμος μου. Είναι τα πάντα. Νιώθω σαν να μου πήραν το σύστημα υποστήριξης της ζωής μου.

«Να καλέσω την αστυνομία, κυρία;» Ο πορτιέρης μου ρίχνει ανήσυχες ματιές.

Είμαι πολύ ζαλισμένη για να απαντήσω. Θυμάμαι, όμως, κάτι ακόμα πιο απαίσιο που με παγώνει. Το δαχτυλίδι. Έδωσα τον αριθμό του κινητού μου σε όλους: στις καθαρίστριες, στους υπαλλήλους στις τουαλέτες, στους εργαζόμενους, σε όλους. Αν το βρει κάποιος; Αν κάποιος το έχει και προσπαθεί να μου τηλεφωνήσει αυτή ακριβώς τη στιγμή και δεν απαντήσει κανείς επειδή ο τύπος με την κουκούλα έχει ήδη πετάξει την κάρτα μου SIM στο ποτάμι;

Θεέ μου!⁵ Πρέπει να μιλήσω στον υπεύθυνο. Θα του δώσω τον αριθμό του τηλεφώνου στο σπίτι...

Όχι. Κακή ιδέα. Αν αφήσουν κάποιο μήνυμα, ο Μάγκνους μπορεί να το ακούσει.⁶

Εντάξει, τότε... τότε... θα δώσω το τηλέφωνο της δουλειάς. Ναι.

5. Αδύναμο μυαλό.

6. Δικαιούμαι να δώσω στον εαυτό μου τουλάχιστον μία ευκαιρία να βρει το δαχτυλίδι χωρίς εκείνος να το μάθει, σωστά;



Πόπι Ουάιατ δεν έχει νιώσει ποτέ πιο τυχερή στη ζωή της: ετοιμάζεται να παντρευτεί τον Μάγκνους, τον άντρα των ονείρων της. Τα πάνω κάτω έρχονται όμως όταν σ' ένα ξενοδοχείο όπου διασκεδάζει με τις φίλες της χάνει το δαχτυλίδι των αρραβώνων της –ένα πολύτιμο οικογενειακό κειμήλιο– και της κλέβουν και το κινητό της. Πανικόβλητη, εντοπίζει ένα κινητό μέσα σ' ένα δοχείο απορριμμάτων. Τέλεια! Μπορεί να αφήσει το νούμερο στο ξενοδοχείο για να την ειδοποιήσουν μόλις βρεθεί το σμαραγδένιο δαχτυλίδι.

Καθόλου τέλεια. Ο ιδιοκτήτης του κινητού, ο γοητευτικός επιχειρηματίας Σαμ Ρόξτον, δε συμφωνεί. Θέλει πίσω το κινητό του και γίνεται έξαλλος με την Πόπι, η οποία διαβάζει τα μηνύματά του και παρεμβαίνει στην προσωπική του ζωή. Μέσα από μια σειρά κωμικοτραγικών γεγονότων, η Πόπι και ο Σαμ αρχίζουν να ανταλλάσσουν emails και SMS, και να γίνονται απαραίτητοι ο ένας στον άλλο. Η ημέρα του γάμου όμως πλησιάζει και ενώ η Πόπι προσπαθεί με χίλια κόλπα να κρύψει την απώλεια του δαχτυλιδιού, δέχεται μυστηριώδη τηλεφωνήματα. Στα σκαλιά της εκκλησίας την περιμένει η μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής της.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-651-6



9 789604 966516

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10950



ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ